

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1875/2566

ธนาคาร อ.โจทก์ นาง ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 145, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522
มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีก่อนมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าจำเลยฟ้องเพิกถอนคำสั่งเลิกจ้าง และเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจากโจทก์ได้ตั้งฟ้องของจำเลยเพียงใดหรือไม่ แต่จำเลยอ้างในคดีก่อนว่าเหตุที่โจทก์เลิกจ้างเนื่องจากจำเลยกระทำความผิดวินัยโดยจำเลยเอื้อประโยชน์ให้ น. ใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติสินเชื่อ และจำเลยเบิกค่าล่วงเวลาทั้งที่ไม่ได้ปฏิบัติงานจริง ซึ่งไม่เป็นความจริง โจทก์ให้การต่อสู้ว่าจำเลยกระทำความผิดวินัยจริง ในคดีก่อนศาลแรงงานกลางจึงต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่าจำเลยกระทำความผิดวินัยดังที่จำเลยฟ้องและโจทก์ให้การในคดีก่อนหรือไม่ คดีถึงที่สุดแล้ว เมื่อโจทก์และจำเลยเป็นคู่ความเดียวกันกับคดีก่อน จำเลยจึงต้องผูกพันในผลแห่งคดีและข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานกลางในคดีก่อนวินิจฉัยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 ว่า จำเลยยินยอมให้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยแก่พนักงานอื่นเพื่อทำการวิเคราะห์และอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย แทน อันเป็นการกระทำความผิดวินัยร้ายแรงและทุจริตต่อหน้าที่

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดและผิดสัญญา อ้างว่าเนื่องจากโจทก์ได้รับความเสียหายจากการปล่อยสินเชื่อให้ลูกหนี้ 5 ราย ที่จำเลยมีส่วนกระทำความผิดและโจทก์ยังไม่ได้รับชำระหนี้ดังกล่าว ถือว่าโจทก์ได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยแล้ว ซึ่งจำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ จึงเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ หน้าที่โจทก์นำมาฟ้องจำเลยคดีนี้มีมูลเหตุจากสัญญาจ้างแรงงาน ซึ่งเป็นคนละส่วนกับหนี้ของลูกค้าซึ่งเป็นลูกหนี้ทั้ง 5 ราย การที่โจทก์โอนหนี้ของลูกค้านี้ดังกล่าวให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนาคาร อ. เป็นเพียงการบรรเทาความเสียหายในหนี้ส่วนลูกหนี้ดังกล่าวเท่านั้น อีกทั้งการโอนหนี้ของลูกค้านี้ดังกล่าวนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวกับมูลหนี้อันสืบเนื่องจากการจ้างแรงงานระหว่างโจทก์กับจำเลย จึงไม่มีผลทำให้สิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่มีต่อจำเลยตามมูลหนี้ดังกล่าวระงับสิ้นไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 7,761,187.42 บาท พร้อมค่าชดเชยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 6,600,091.99 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาว่า ให้จำเลยชำระเงิน 10,546.76 บาท พร้อมค่าชดเชยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2562 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ปรากฏข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันและที่ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยเป็นลูกจ้างโจทก์ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2554 ตำแหน่งสุดท้ายเป็นผู้จัดการบริหาร 1 ส่วนวิเคราะห์สินเชื่อรายย่อย มีหน้าที่

ควบคุมการปฏิบัติงานกำกับดูแลวิเคราะห์สินเชื่อ ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 53,000 บาท กำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันที่ 23 ของเดือน เมื่อระหว่างวันที่ 11 พฤศจิกายน 2554 ถึงวันที่ 6 ธันวาคม 2555 มีผู้นำรหัสผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยไปใช้ในการอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย คือ นายอรรถพล นางสาวสุมาลี นางพิศมัย นายประจวบ และนางสาวประพัฒสร โจทก์ออกคำสั่ง ฟังงานจำเลยในระหว่างการสอบสวนวินัย เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2555 (ที่ถูกคือ วันที่ 28 ธันวาคม 2555) โจทก์มีคำสั่งให้จำเลยพ้นสภาพการเป็นพนักงานของโจทก์ โดยมีหนังสือเลิกจ้างจำเลยให้ มีผลตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม 2555 ต่อมาจำเลยฟ้องโจทก์ต่อศาลแรงงานกลางขอให้เพิกถอนคำสั่ง เลิกจ้างพร้อมเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ ไม่เป็นธรรม ศาลแรงงานกลางมีคำพิพากษายกฟ้อง ตามคดีหมายเลขแดงที่ 989/2557 ในระหว่าง ที่จำเลยยื่นอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์คดีดังกล่าวต่อศาลฎีกา จำเลยฟ้องโจทก์ต่อ ศาลแรงงานกลางในมูลคดีเดียวกัน ศาลแรงงานกลางมีคำพิพากษายกฟ้องเนื่องจากเป็นฟ้องซ้อน ตามคดีหมายเลขแดงที่ 2818/2558 คดีทั้งสองสำนวนถึงที่สุดแล้ว แล้ววินิจฉัยว่า ในคดีหมายเลข แแดงที่ 989/2556 (ที่ถูกคือ คดีหมายเลขแดงที่ 989/2557) ระหว่างจำเลยและโจทก์คดีนี้ ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยโดยอาศัยวิธีการและขั้นตอนของการปฏิบัติงานของจำเลยมาวินิจฉัย และ ประเด็นที่วินิจฉัย คือ โจทก์ (จำเลยคดีนี้) กระทำผิดวินัยร้ายแรงและทุจริตต่อหน้าที่หรือไม่ ซึ่งมีใช้ ประเด็นโดยตรงกับที่วินิจฉัยในคดีนี้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าจำเลยมิได้เป็นผู้อนุมัติสินเชื่อรายนาง พิศมัย นายประจวบ นายอรรถพล และนางสาวสุมาลี แต่โจทก์ไม่มีหลักฐานหรือพยานบุคคลยืนยัน ว่าจำเลยยินยอมให้นางสาวนงนุช หรือพนักงานอื่นใช้รหัสผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยหรือ จำเลยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการที่นางสาวนงนุชหรือพนักงานอื่นใช้รหัสดังกล่าวของ จำเลย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดจากการอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 4 ราย ดังกล่าว ส่วนลูกค้ารายนางสาวประพัฒสร จำเลยพิจารณาอนุมัติสินเชื่อร่วมกับผู้จัดการโจทก์ฝ่ายอื่นอีก 2 คน โดยไม่ปรากฏความผิดปกติในการอนุมัติเมื่อเปรียบเทียบกับอนุมัติสินเชื่อลูกค้ารายอื่น ๆ อีกหลายราย ส่วนนางสาวประพัฒสรจะชำระหนี้คืนแก่โจทก์ครบถ้วนหรือไม่ เพียงใด เป็นเรื่อง ในอนาคต ซึ่งเป็นหน้าที่ของโจทก์จะต้องดำเนินการกับนางสาวประพัฒสรต่อไป ทั้งปรากฏว่ามีการ โอนสินทรัพย์และหนี้สินของลูกค้าหนี้ทั้ง 5 รายดังกล่าวให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนาคาร อ. เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2560 โจทก์จึงไม่ได้เป็นเจ้าของหนี้ทั้ง 5 รายดังกล่าวอีกต่อไป การที่ โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบใช้แทนตามจำนวนหนี้ที่ลูกหนี้แต่ละรายค้างชำระแก่โจทก์อีก จึงไม่ชอบ ส่วนค่าล่วงเวลานั้นข้อเท็จจริงยุติแล้วตามคำพิพากษาของศาลแรงงานกลางในคดี หมายเลขแดงที่ 989/2556 (ที่ถูกคือ คดีหมายเลขแดงที่ 989/2557) ว่าจำเลยในคดีนี้ทุจริต เบิกเงินค่าล่วงเวลา จึงให้จำเลยชดใช้ค่าล่วงเวลาคืนพร้อมค่าชดเชยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี แก่โจทก์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยว่า ที่โจทก์อุทธรณ์ว่าโจทก์และจำเลยต้องผูกพันตาม คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 989/2557 ของศาลแรงงานกลางที่วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลย เป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายนั้น คดีนี้เป็นเรื่องโจทก์ฟ้องจำเลยเกี่ยวกับละเมิด ขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายโดยกล่าวหาว่าการใช้ รหัสผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ส่วนคดีก่อนเป็นเรื่องจำเลยฟ้องโจทก์เกี่ยวกับการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอให้เพิก ถอนคำสั่งเลิกจ้าง และเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการ เลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งข้อเท็จจริงเป็นคนละกรณีกันกับคดีนี้ โดยศาลแรงงานกลางวินิจฉัยในคดี

ดังกล่าวถึงวิธีการและขั้นตอนของการปฏิบัติงานของจำเลยแล้ววินิจฉัยว่าจำเลยกระทำผิดตาม ข้อกล่าวหาของคณะกรรมการวินัยของโจทก์อันเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงและทุจริตต่อหน้าที่ แม้คดีดังกล่าวศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้องและคดีถึงที่สุดแล้ว แต่ศาลแรงงานกลางในคดีนี้ หาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าวมาพิจารณาพิพากษาในคดีนี้ว่าจำเลยถูกกล่าวหาว่า กระทำละเมิดต่อโจทก์ไม่ ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์ว่าจำเลยปล่อยให้ผู้ใต้บังคับบัญชาใช้รหัสผู้ใช้งาน และรหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติสินเชื่อแทน เป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายนั้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟัง พยานหลักฐานของศาลแรงงานกลาง เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ และที่โจทก์ อุทธรณ์ข้อสุดท้ายว่าแม้โจทก์โอนหนี้และทรัพย์สินให้แก่บุคคลอื่นไปแล้ว ก็ไม่มีผลทำให้สิทธิของ โจทก์สิ้นไป เนื่องจากเป็นคนละมูลหนี้กันนั้น ไม่เป็นสาระแก่คดี ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ โจทก์ประการแรกมีว่า คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 989/2557 ของศาลแรงงานกลาง ผูกพัน โจทก์และจำเลยหรือไม่ เห็นว่า คดีก่อน จำเลยคดีนี้ (โจทก์คดีก่อน) ฟ้องเพิกถอนคำสั่งเลิกจ้าง และ เรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม จากโจทก์คดีนี้ (จำเลยคดีก่อน) กล่าวอ้างว่า โจทก์มีคำสั่งไล่อะจำเลยออก อ้างเหตุว่าจำเลยเอื้อ อำนาจประโยชน์ให้นางสาวนงนุช ใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยอนุมัติสินเชื่อ และยิน ยอมให้ผู้อื่นลงเวลาทำงานให้เบิกค่าล่วงเวลาโดยทุจริต ซึ่งไม่เป็นความจริง เป็นการเลิกจ้างที่ไม่ เป็นธรรม ทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย โจทก์ให้การต่อสู้ในคดีก่อนว่าจำเลยยินยอมให้ผู้อื่นลง เวลาทำงานให้ตนเองทุจริตเบิกเงินค่าล่วงเวลา และยินยอมให้พนักงานอื่นใช้ชื่อผู้ใช้งานและ รหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติสินเชื่อโดยสินเชื่อดังกล่าวมีลักษณะที่เล็งเห็นว่าเรียกคืนไม่ได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เป็นความผิดวินัยร้ายแรง ขอให้ยกฟ้อง ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้อง เรียกค่าเสียหายจากจำเลยกล่าวอ้างว่า จำเลยเอื้อประโยชน์ให้นางสาวนงนุชเจ้าหน้าที่อาวุโสของ โจทก์ใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย ที่เล็งเห็นว่าเรียกคืน ไม่ได้ และจำเลยเบิกค่าล่วงเวลาทั้งที่ไม่ได้ปฏิบัติงานจริง เป็นการกระทำผิดประมวลจริยธรรมของ โจทก์และผิดวินัยตามข้อบังคับของโจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ดังนี้ แม้คดีก่อนมี ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าจำเลยฟ้องเพิกถอนคำสั่งเลิกจ้าง และเรียกสินจ้างแทนการบอกกล่าว ล่วงหน้า ค่าชดเชย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมจากโจทก์ได้ตั้งฟ้องของจำเลย เพียงใดหรือไม่ แต่จำเลยอ้างในคดีก่อนว่าเหตุที่โจทก์เลิกจ้างจำเลยเนื่องจากจำเลยกระทำผิดวินัย โดยจำเลยเอื้อประโยชน์ให้นางสาวนงนุชใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยในการอนุมัติ สินเชื่อ และจำเลยเบิกค่าล่วงเวลาทั้งที่ไม่ได้ปฏิบัติงานจริงซึ่งไม่เป็นความจริง โจทก์ให้การต่อสู้ว่า จำเลยกระทำผิดวินัยจริง ดังนั้น ในคดีก่อนศาลแรงงานกลางจึงต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่าจำเลย กระทำความผิดวินัยดังที่จำเลยฟ้องและโจทก์ให้การในคดีก่อนหรือไม่ ซึ่งในคดีก่อน ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยและฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนยินยอมให้ชื่อผู้ใช้งาน และรหัสผ่านของตนแก่พนักงานอื่นเพื่อทำการวิเคราะห์และอนุมัติสินเชื่อแทน อันเป็นการกระทำ ผิดวินัยร้ายแรง และทุจริตต่อหน้าที่ คดีถึงที่สุดแล้ว เมื่อโจทก์และจำเลยเป็นคู่ความเดียวกันกับคดี ก่อน จำเลยจึงต้องผูกพันในผลแห่งคดีและข้อเท็จจริงที่ศาลแรงงานกลางในคดีก่อนวินิจฉัยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 โดยต้องถือตามข้อเท็จจริงในคดี ก่อนว่าจำเลยยินยอมให้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยแก่พนักงานอื่นเพื่อทำการวิเคราะห์

และอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย แทน อันเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรง และทุจริตต่อหน้าที่ ที่ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยว่าคดีนี้หาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงในคดีก่อนไม่และ คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางในคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมายแล้วนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่าอุทธรณ์ของโจทก์ที่ว่าจำเลยไม่ได้ให้ความสำคัญกับ ระเบียบปฏิบัติหรือข้อบังคับของโจทก์ที่กำหนดให้พนักงานใช้รหัสผ่านเพื่อการวิเคราะห์สินเชื่อ และพิจารณาอนุมัติสินเชื่อโดยผ่านการวิเคราะห์ตามลำดับก่อนจะมาถึงผู้มีอำนาจอนุมัติสินเชื่อ กลับเอื้อประโยชน์ให้นางสาวนงนุชผู้ได้บังคับบัญชาของจำเลยใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของ จำเลยในการอนุมัติสินเชื่อแทนเป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้โจทก์ ได้รับความเสียหาย ไม่ใช่ข้ออุทธรณ์ในข้อเท็จจริงนั้น ไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดี เปลี่ยนแปลงไป ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อไปมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องคดีใน ส่วนที่โจทก์เรียกค่าเสียหายจากการที่จำเลยยินยอมให้พนักงานอื่นใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของ จำเลยในการอนุมัติสินเชื่อของลูกค้า 5 ราย หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยเรียกค่าเสียหาย ฐานละเมิดและผิดสัญญา อ้างว่าเนื่องจากโจทก์ได้รับความเสียหายจากการปล่อยสินเชื่อให้ลูกหนี้ 5 ราย ที่จำเลยมีส่วนกระทำความผิดและโจทก์ยังไม่ได้รับชำระหนี้ดังกล่าว ถือว่าโจทก์ได้รับ ความเสียหายจากการกระทำของจำเลยแล้ว ซึ่งจำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ จึง เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ ทั้งนี้โจทก์นำมาฟ้องจำเลยคดีนี้มีมูลเหตุจากสัญญาจ้างแรงงาน ระหว่างโจทก์ที่เป็นนายจ้างกับจำเลยที่เป็นลูกจ้าง ซึ่งเป็นคนละส่วนกับหนี้ของลูกค้าซึ่งเป็นลูกหนี้ ทั้ง 5 ราย การที่โจทก์โอนหนี้ของลูกค้านี้ดังกล่าวให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ธนาคาร อ. เป็นเพียงการ บรรเทาความเสียหายในหนี้ส่วนลูกหนี้ดังกล่าวเท่านั้น อีกทั้งการโอนหนี้ของลูกค้านี้ดังกล่าวนั้นก็ไม่ เกี่ยวกับมูลหนี้อันสืบเนื่องจากการจ้างแรงงานระหว่างโจทก์กับจำเลย จึงไม่มีผลทำให้ สิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่มีต่อจำเลยตามมูลหนี้ดังกล่าวระงับสิ้นไป ดังนั้น โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดี นี้ ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นเช่นกัน เมื่อจำเลยต้องผูกพันในผลแห่งคดีตามคำพิพากษา ศาลแรงงานกลางในคดีหมายเลขแดงที่ 989/2557 ดังที่ศาลฎีกาวินิจฉัยและคดีดังกล่าว ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติเกี่ยวกับลูกหนี้ทั้ง 5 ราย แล้วว่า จำเลยซึ่งเป็นโจทก์ในคดี ดังกล่าวกระทำผิดตามข้อกล่าวหาของคณะกรรมการวินัย โดยจำเลยยินยอมให้ชื่อผู้ใช้งานและ รหัสผ่านของจำเลยแก่พนักงานอื่นเพื่อทำการวิเคราะห์ และอนุมัติสินเชื่อแทนโดยขณะที่มี การอนุมัติสินเชื่อนั้นจำเลยไม่อยู่ในสถานที่ทำงาน เป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงและ ทุจริตต่อหน้าที่ ดังนี้ จำเลยจึงผิดสัญญาจ้างแรงงานตามสัญญาจ้าง ลงวันที่ 1 กันยายน 2554 และ ตามข้อบังคับธนาคาร อ. ฉบับที่ 8 ว่าด้วยการทำงานและสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้าง ธนาคาร พ.ศ. 2551 หมวด 7 ส่วนที่ 1 วินัยและโทษทางวินัย ข้อ 49.3.1 49.3.8 49.3.9 และ 49.5.3 ซึ่งจำเลยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ส่วนปัญหาว่าจำเลยต้องชดใช้ค่าเสียหาย ตามสัญญาจ้างแรงงานต่อโจทก์เพียงใดนั้น เห็นว่า เนื่องจากการกำหนดค่าเสียหายเป็นดุลพินิจซึ่งเป็น ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาไม่สามารถกำหนดเองได้ จึงต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลแรงงานกลาง กำหนดค่าเสียหายที่จำเลยต้องชดใช้แก่โจทก์ในส่วนนี้ต่อไป พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยรับผิดชอบ โจทก์อันเนื่องมาจากการที่จำเลยยินยอมให้ใช้ชื่อผู้ใช้งานและรหัสผ่านของจำเลยกับพนักงานอื่น เพื่อทำการวิเคราะห์และอนุมัติสินเชื่อลูกค้า 5 ราย แทน ให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลแรงงานกลาง พิจารณากำหนดค่าเสียหายในส่วนดังกล่าวแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดีต่อไป นอกจากนี้ที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

จักษ์ชัย เยฬิทักษ์ · กิตติพงษ์ ศิริโรจน์ · สมจิตร ทองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1875/2566>